

1968 májusa: a nagy bomlasztás

2018. március 6. 11:44

http://mandiner.hu/cikk/20180306_eric_zemmour_1968_majusa_a_nagy_felbomlas?utm_source=mandiner&utm_medium=link&utm_campaign=mandiner_201812

1968 májusa a nagy bomlasztás Éric Zemmour Figaro

1968 májusának valódi öröksége kétségkívül a szándékos pusztításban rejlik, az egyének, a családok, a népek, a nemzetek rombolásában. Mindent felforgattak és lealacsonyítottak.

Éric Zemmour algériai berber zsidó származású francia író, újságíró, esszéista, a kortárs francia jobboldali gondolkodás egyik vezető egyénisége. A Figaróban megjelent véleménycikkének fordítása.

Most már tudjuk. Tudjuk azt, hogy 1968 májusa a történelem cselfogása volt. Tudjuk, hogy a fiatal forradalmárok hön hirdetett marxizmusa csupán ügyes módja volt annak, hogy szabad teret engedjünk a piacnak. Régis Debray 1978 óta, Luc Ferry a nyolcvanas évek közepétől kezdve mutat rá erre. Előttük az amerikai Christopher Lasch értelmezte az eseményeket, utánuk pedig oly sokan.

Tudjuk, hogy az a „civilizációs válság”, amelyről Georges Pompidou beszélt, mindenekelőtt a kapitalizmus átváltozása volt, amely ekkor alakult át a termelésen, az iparon és a megtakarításon alapuló rendszerből a

fogyasztáson, a szolgáltatásokon és az adósságon alapuló gazdasági renddé.

Tudjuk, hogy az „általános sztrájkot”, amiről minden szakszervezet álmodozott, a fizetések emelése fojtotta meg – amit aztán hamar semmissé tett a frank leértékelése és az infláció –, valamint az, hogy a pütkösdi hétvégén útrakelők ismét benzinhoz tudtak jutni.

Tudjuk, hogy a sorbonne-i műhelyek szlogenteremtő tehetségét később a reklámügynökségeknél kamatoztatták. Tudjuk, hogy azoknak a nanterre-i egyetemisták libidója, akik be akartak hatolni a lányok szobáiba, a fogyasztás motorjává vált. Tudjuk, hogy utópikus univerzalizmusuk a tőke és az árucikkek világméretű áramlásának ágyazott meg.

Tudjuk, hogy nagylelkű antirasszizmusuk Nyugat-Európában multikulturális társadalmakat hozott létre, ahol mindenki a maga szokásait, hagyományait, vallását követi. Tudjuk, hogy a maoista aktivisták férfias komolyságát a hedonista feminizmus és a melegmozgalmak győzték le.

Tudjuk, hogy 1968 májusa jóval 1968 májusa előtt megkezdődött. A második vatikáni zsinat a katolikus vallásgyakorlás zuhanását hozta magával. 1965-ban véget ért a demográfiai baby-boom. 1967-ben engedélyezték a fogamzásgátlót. De ebbe a folyamatba tartoznak a Los Angeles-i faji lázongások, a vietnami háború elleni tüntetések is, valamint a politikai korrektség feltűnése, a kisebbség elszánt védelme.

Tudjuk, hogy 1968 májusa nem csupán francia, hanem nyugati jelenség is volt egyben (Olaszország, Németország, Egyesült Államok), sőt európai (Prága), hovatovább világszintű (Mexikó). Tudjuk ugyanakkor, hogy 1968 májusa egy sajátosan francia módja volt annak, hogy lezárják az ország forradalmi történetét, egy utolsó, nevetséges forradalmat robbantva ki.

Egy utolsó forradalmat, amely nem vagy alig követelt halálos áldozatokat. Egy forradalmat, amelyben a nép nevében jártak el a burzsoá fiatalok. Csakúgy, mint 1789-ben és 1848-ban. Ahogy már Marx megjegyezte 1848 kapcsán, a történelmi ismétli önmagát: az eredeti történet tragédia, a

második alkalom komédia.

De Gaulle tábornok Richelieu és XVI. Lajos szerepét játszotta el, a Sorbonne lázadói 1793 veszettjeiként tündököltek. De Gaulle-ban tökéletes célpontra találtak: ő volt az utolsó igazi apafigura a babakocsit tologató apák előtt, az utolsó államférfi a menedzserek előtt, a nemzet utolsó megtestesülése a nemzet felbomlása előtt, az utolsó férfi az elnőiesedett kamaszok előtt.

A célpont tehát tökéletes volt, és kevésbé számít, hogy számos „emancipáló” intézkedésével ő maga készítette elő a terepet azoknak, akik aztán megbuktatták. 1970-es halála egybeesett annak a törvénynek az elfogadásával, amely véget vetett az apa tekintélyének a családban.

Balzac mondta, hogy a király kivégzése minden apa meggyilkolását jelentette. A történelem megismételte önmagát De Gaulle halálával. Az apák immár papák voltak, a papák pedig csupán másodlagos anyák. A patriarchális család a matriarchátus uralma alá került, ahonnan a férfiak igyekeztek kimenekülni, úgy fizikailag (a válások és az egyszülős családok számának robbanásszerű növekedése), mint lelkileg. A forradalmi egyenlőségelvűség lett az irányadó a nők és a férfiak, de a szülők és a gyerekek, valamint a különböző szexuális beállítottságok között is. Immár tilos volt tiltani: mindenki egyenlő lett, azonos jogokkal rendelkezett.

Az apából, anyából és gyerekekből álló család megszűnt létezni: ezentúl jogilag egyenlő, eltérő szexuális hajlamú egyének „alkottak családot”. A család már nem a kulturális és anyagi örökség átadását, hanem az egyének önmegvalósítását szolgálja. A piac szükségszerűségei (fogyasztóvá válni) elegyednek itt a régi forradalmi fantazmagóriákkal (lerombolni a polgári családot). A liberálisok összefognak a libertáriusokkal, a feminista mozgalmak a homoszexuálisokkal, a szexuális kisebbségek az etnikai kisebbségekkel. Közös az ellenségük: a nyugati, heteroszexuális, fehér férfi.

„Minden politika” – hangzott 1968 májusának egyik szlogenje. Nem a levegőbe beszéltek.

Mindent – családot, iskolát, egyházat, pártot, szakszervezetet, nemzet, nemzetet, minden hierarchikus, függőleges struktúrát – felforgattak és lealacsonyítottak.

Minden identitást megkérdőjeleztek. A szabadság nevében immár kizárólag jogokkal rendelkezünk, míg az egyenlőség kizárólag kötelességeket rótt a társadalomra. A piac nevében mindenki királlyá lett, akinek tilos volt bármit megtiltani. Ugyanakkor a régi marxista szentírás értelmében mindnyájan a „föld rabjai” vagyunk, akiknek helyre kell tenniük régi tanítómesterünket: az apát, a tanárt, a főnököt, a papot, a minisztert, és általánosabb értelemben véve: a férfit, a fehér embert, a franciát. A többség köteles behódolni a kisebbségeknek.

A marxista forradalmárok által szörnyűséges liberális arisztokratának tartott Tocqueville újrafelfedezése a nyolcvanas években a demokráciák ősi átkának megfordítását tette lehetővé. Tocqueville jól látta, hogy a veszélyt a többségnek a kisebbségek fölött gyakorolt uralma jelenti, mindenáron meg kellett hát akadályozni ezt a többségi zsarnokságot. Az emberi jogok nevében hatalommal ruházták fel a bírókat, hogy kiküszöböljék a kisebbségeket illető legjelentéktelenebb korlátozást és diszkriminációt is. A demokrácia immár nem a nép önmaga fölött gyakorolt uralmát jelentette, hanem a bírók hatalmát, amelyet a jog nevében, a kisebbségek érdekében gyakoroltak. Az eredményre nem is kellett sokat várni: az emberi jogok új vallása nevében a „kirekesztés elleni küzdelem” szent alapelve biztosította a bírók és a kisebbségek zsarnokságát. Mindezt „jogállamiságnak” nevezték el.

A volt forradalmárok, akik Marxtól megtanulták, hogy a jog nem más, mint a burzsoázia fegyvere, amivel megerősítheti hatalmát, és visszaszoríthatja a proletariátus támadásait, mesteri módon forgatták meg köpönyegüket, és az emberi jogok legvehemensebb védelmezőivé váltak. Ez volt az új laikus vallásuk a kommunizmus bukása után. A proletárok védelmezését a kisebbségek védelme követte, a kapitalizmus elleni harc helyét átvette a neokolonializmus elleni küzdelem.

A kommunizmust az antirasszizmus váltotta fel, ennek a vallásnak pedig ők

lettek a papjai.

A vallás megváltozott, ám az inkvizíció máglyáit ugyanazok gyújtották meg. Az ellenségek fasisztákból rasszistává lettek.

A konzervatív gondolkodás régóta azon az állásponton van, hogy a nemzet nem más, mint a családok családja. Elkerülhetetlen volt tehát, hogy a család felbomlása magával hozza a nemzet felbomlását is. A francia teoretikusok – Deleuze, Guattari, Foucault – agyában született konstruktivizmus a hatvanas években megjárta az amerikai kampuszokat, és dicsőségesen tért vissza hozzánk. Többé semmi sem volt természetes, mindent társadalmi konstrukciónak tekintettek. Ezzel végérvényesen győzedelmeskedett Sartre egzisztencializmusa. Nőnek nem születünk, hanem azzá válunk. Vagy nem. Férfinak nem születünk, hanem azzá válunk. Vagy nem. Franciának nem születünk, hanem azzá válunk. Vagy már nem.

A beolvasztás minden eszközét – a keresztnéveket, a ruhákat, a nyelvet, az iskolát, a történelmet, a kultúrát, a gasztronómiát –, melyek korábban lehetővé tették az Európából érkezett bevándorlók nemzedékeinek integrációját, elutasították a kultúrák tiszteletben tartásának és a sokszínűségnek a nevében. A szabadság és az egyenlőség mélyen francia egymáshoz társítása, ahogy a liberalizmus és a régi marxista szentírás szövetsége mérhetetlen pusztítást okozott. A bevándorlók immár szabadon követhették hazájuk kultúráját, hagyományait, vallását, még ha ezek ellentmondásban is álltak Franciaország uralkodó kultúrájával.

Sok-sok évvel hatvannyolcas „hőstettei” után Daniel Cohn-Bendit kijelentette, hogy „a francia nép nem létezik; maga a nép fogalma sem létezik”. 1968 májusának valódi öröksége kétségkívül ebben a szándékos pusztításban rejlik, az egyének, a családok, a népek, a nemzetek rombolásában. Ez az anarchista nihilizmus a marxizmustól megörökölt és a gazdasági liberalizmussal frigyre lépett totalitárius univerzalizmus nevében bontakozik ki, amelynek már nem az a célja, hogy a polgárságot feláldozza a proletariátus oltárán, hanem az, hogy az európai népeket áldozzák fel a keveredés oltárán.

'68 májusa réges-régen győzött. A lázadók hatalomra kerültek. Ez a hatalom továbbra is lázadónak állítja be magát, ellenfeleit pedig konzervatívnak titulálja. Pedig ők a konzervatívok valójában.

Ám a lázadás – legyen bármilyen széthúzó, önellentmondásos és megosztott is – ébredszik.

Elég csak megnézni a homoszexuálisok házassága elleni 2013-as tüntetések sikerét, vagy az identitárius katolicizmus ébredését, amely megértette az iszlám veszélyeit. De ugyanígy a lázadás része a külvárosokban a gyakran erőszakos muszlim patriarchátus, amely éles ellentétben áll a befogadó társadalom feminizmusával.

Ahogy a lázadáshoz tartozik – anélkül, hogy aktivistái ennek tudatában lennének – a feminista neopuritanizmus felemelkedése is, amely megkérdőjelezi a volt hatvannyolcasok libertinus hedonizmusát, legyenek filmproducerek, fényképészek vagy politikusok.

És persze a lázadáshoz tartozik azon kelet-európai népeknek a szövetsége, amelyek szeretnék megőrizni nemzeti koherenciájukat és keresztény gyökereiket.

Éric Zemmour

Persze ezek a lázadások nem bírnak azonos értékkel, némelyikük egyenesen ellenséges a másikkal. Ám mindegyik a nyugati társadalomnak és minden – egyéni, családi, vallási, nemzeti – identitásnak 1968 májusa óta zajló felbomlásának a terméke.

'68 májusának romjain kell egyszer újraépítenünk mindent.

Fordította: Leimeiszter Barnabás